

Прѣходни нѣща сж само материалнитѣ нѣща, тѣ сж сѣнки. Сѣнцитѣ прѣхождатъ, защото земята се движи, върти се, и въ нейното движение сѣнцитѣ постоянно се мѣнятъ.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Това не значи да се слѣбешъ съ ближния си. Тукъ нѣма сливане. Не да му кажешъ, както нѣкои се изповѣдватъ: „Азъ съмъ готовъ да ти стана робъ,“ — това не е любовъ. Нѣкой казва: Азъ съмъ готовъ да жертвувамъ всичко за тебе.“ Но и въ жертви не седи тази любовъ. Тази любовъ съ жертви не се откупва.

Прочетете II. послание къмъ Коринтянитѣ отъ Павла, 13 гл., тамъ се казва: „Ако пожертвувамъ всичко, а любовъ нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.“ Това не е любовъ. Може да направишъ всички жертви, тѣзи жертви сж за тебе, ти искашъ да се жертвувашъ. Що ме ползува твоята жертва? Не, любовта изисква нѣщо повече отъ жертви. Жертвата е само законъ за изкупление на нашитѣ грѣхове. Когато човѣкъ изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрѣзъ закона за жертвата. Самопожертвуванието е само законъ да възстановимъ своята първоначална чистота и, слѣдъ като я придобиемъ, ще имаме основание да видимъ Бога, а като вилимъ Бога, ще придобиемъ онова истинско съзнание за нашето развитие. Това ще бжде първиятъ день на нашата еволюция, деньтъ на изгрѣването на слънцето. Това слънце, като грѣе хиляди години въ насъ, ще издигне душата до оная висота, на която тя е била, прѣди да се разбие нашиятъ корабъ.

И тъй, съ жертвата се придобива чистотата, съ чистотата се туря основа да видимъ Бога, а съ виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейниятъ животъ. Слѣдователно, когато кажемъ, че трѣбва да любимъ, подразбирамъ, че трѣбва да започнемъ да живѣемъ.